ΑΠΑΝΘΡΩΠΙΑ

25-9-1976

Κάθε μέρα, το ίδιο μοτίβο, αργοσέρνει στυγνά,
τον σκοπό της ζωής μας.
Στυγνή κι απάνθρωπη, η ζωή, που μας ανάγκασαν να ζούμε.
Εμείς, οι πολλ οί, εμείς η δύναμη της κίνησης του κόσμου.
Εμείς, οι φτωχοί, εμείς, που κάθε μέρα, σταλιά σταλιά,
αλλ άζουμε τον ιδρώτα μας, την αγωνία μας, τον εξευτελισμό μας,
μ’ ένα πιάτο κρύο φαΐ κι ένα φτηνό ρούχο.

Μέσα σε πλαίσια και περιθώρια στενά κι απάνθρωπα
χαράξαν οι δυνατοί, για μας τους αδύνατους, να ζούμε.
Πέταξαν μέσα σ’ αυτά, μόνο για μας, σωσίβια φιλοσοφίες,
για τάξεις, αρετές, ηθικότητες, νόμιμη τάξη, κοινωνία με αρχές.
Κι άλλ α, για να μην τρελαθούμε.

Μας μπόλιασαν, μας έπεισαν, πως είναι μεγάλη αρετή να ’σαι
φτωχός κι ασήμαντος, να σε κτυπούν και να μην αντιστέκεσαι,
να σε βρίζουν και να υπομένεις, στην άλλ η ζωή θα δικαιωθείς,
εκεί θα είσαι πλούσιος, σ’ αυτήν είναι αρετή να ’σαι φτωχός.

Ε, όχι πια.
Απ’ το πολύ το σκύψιμο, το κεφάλι ακούμπησε στις πέτρες.
Σέρνεται στη γη, πονάει, καιρός είναι να κουνηθεί η γη,
να ξεβρωμίσει ο κόσμος.